

ПРИЧЕ ~ SA ~ ДАЛЕКОГ ИСТОКА

Написала Розалба Тројано
Илустровала Алида Масари

Превела
Дијана Радиновић

■ Laguna ■

Фантастични светови

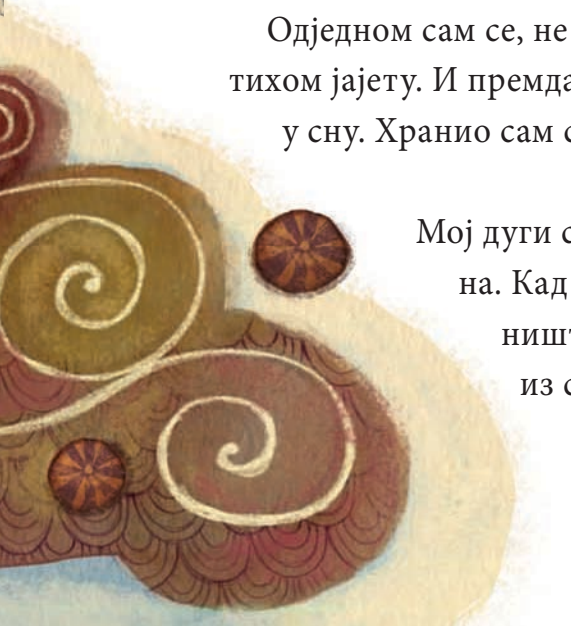
Пангу и стварање света

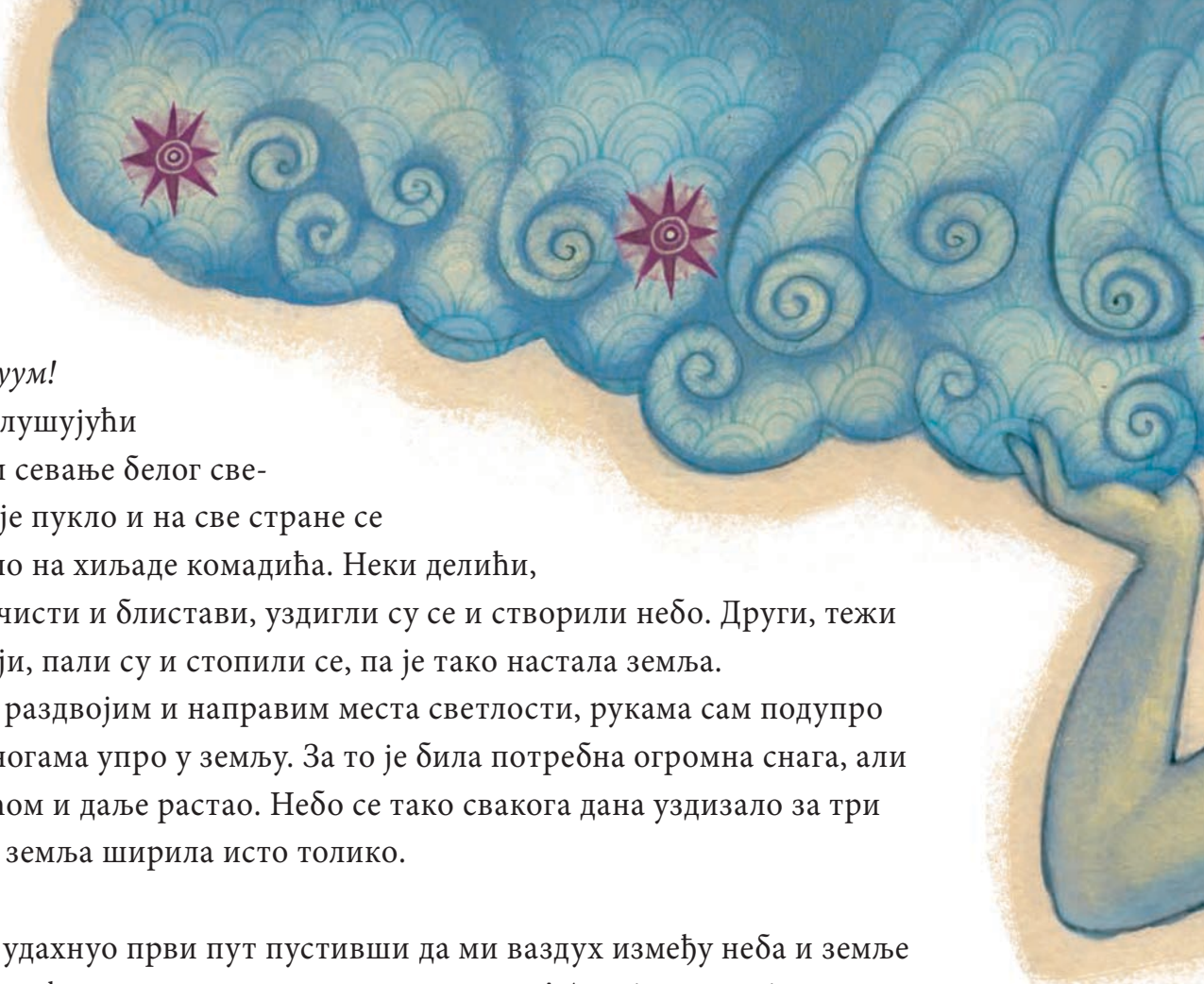

Зовем се Пангу и творац сам свемира. О, немојте мислити да се хвалим! Само хоћу да вам испричам како је то било, јер је прича много лепа.

Пре много хиљада година није било ни неба, ни земље, ни планета, мора и планина које знате. Постојала је само велика празнина у којој није било чак ни светлости звезда, ни шума, ни кише: огромно шупље јаје које је било ту одувек и које је испуњавало све.

Одједном сам се, не зна се ни како ни зашто, родио у том мрачном и тихом јајету. И премда сам дубоко спавао у њему склупчан, ипак сам растао у сну. Хранио сам се празнином и мало-помало бивао све већи и већи.

Мој дуги сан потрајао је невероватних осамнаест хиљада година. Кад сам се коначно пробудио и отворио очи, нисам видео ништа, али сам био пун енергије. И стога сам се протегао из све снаге опруживши руке и ноге.

Буууууум!

Уз заглушујући прасак и севање белог све-тла, јаје је пукло и на све стране се разлетело на хиљаде комадића. Неки делићи, лагани, чисти и блистави, уздигли су се и створили небо. Други, тежи и тамнији, пали су и стопили се, па је тако настала земља.

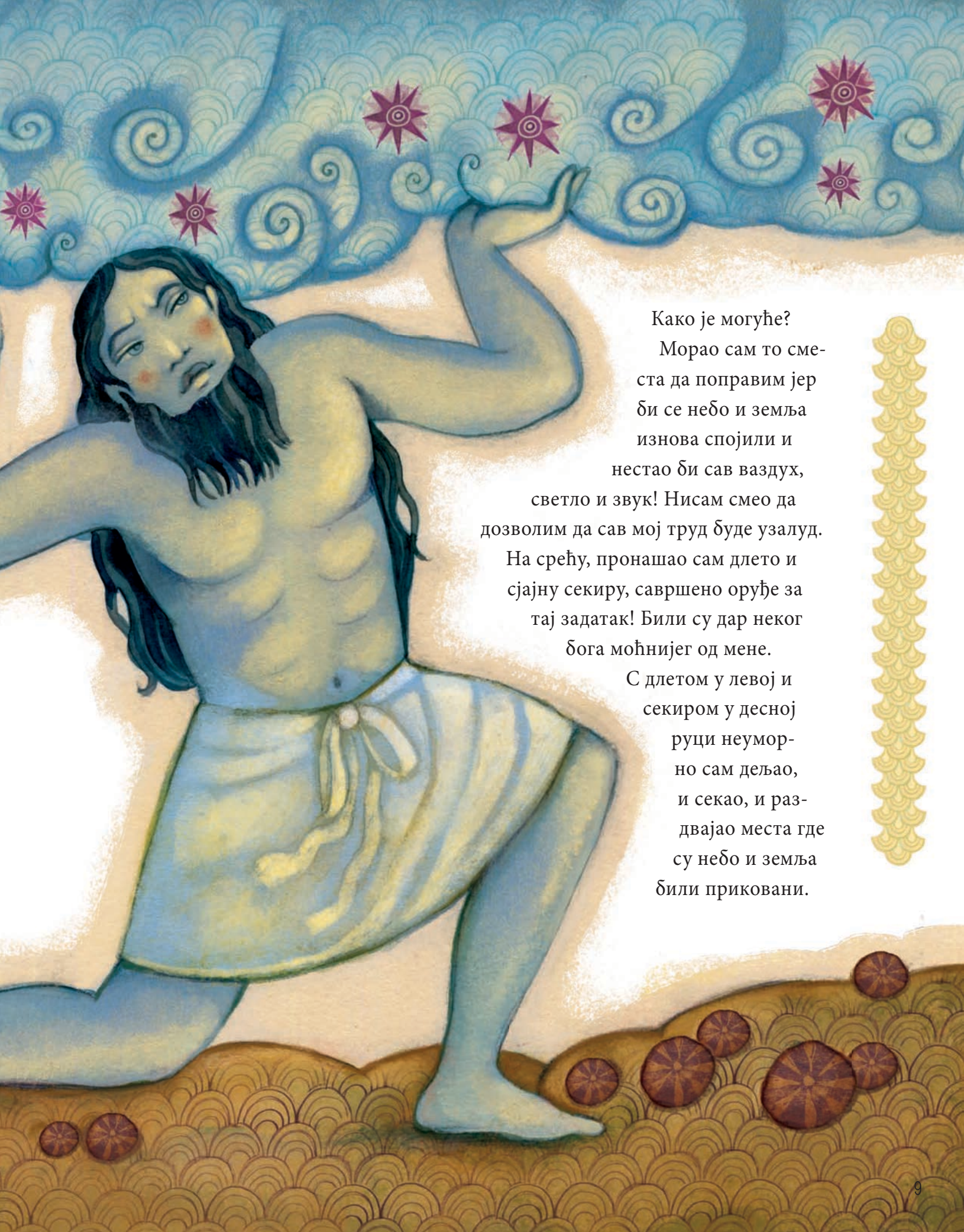
Да их раздвојим и направим места светлости, рукама сам подупро небо, а ногама упро у земљу. За то је била потребна огромна снага, али сам срећом и даље растао. Небо се тако свакога дана уздизало за три метра, а земља ширила исто толико.

Кад сам удахнуо први пут пустивши да ми ваздух између неба и земље испуни плућа, открио сам да могу да говорим! А моје очи, које су упиле светлост постања, засјале су. Изникли су зуби из десни, коса је никла на глави, а на лицу су ми израсли густе бркови и дугачка брада. Жилама ми је потекла крв, снажни и чврсти мишићи ојачали су ми руке и ноге: претворио сам се у бога. Осећао сам да имам бескрајну моћ. Осећао сам да ту могу да останем заувек.

Прошло је још осамнаест хиљада година. Кад небо више није могло да се уздиже, а земља да се шири, схватио сам да сам постао цин и да кораком преваљујем на хиљаде километара. Ако бих наглас проговорио, громогласан звук изговорених речи проносио се до незамисливо далеких места.

Било је дивно путовати тим, сасвим новим, светом. Док сам га истраживао с једног краја на други, приметио сам да су на понеким местима небо и земља и даље спојени.

Како је могуће?

Морао сам то сме-
ста да поправим јер
би се небо и земља
изнова спојили и
нестао би сав ваздух,
светло и звук! Нисам смео да
дозволим да сав мој труд буде узалуд.
На срећу, пронашао сам длето и
сјајну секиру, савршено оруђе за
тај задатак! Били су дар неког
бога моћнијег од мене.

С длетом у левој и
секиром у десној
руци неумор-
но сам дељао,
и секао, и раз-
двајао места где
су небо и земља
били приковани.

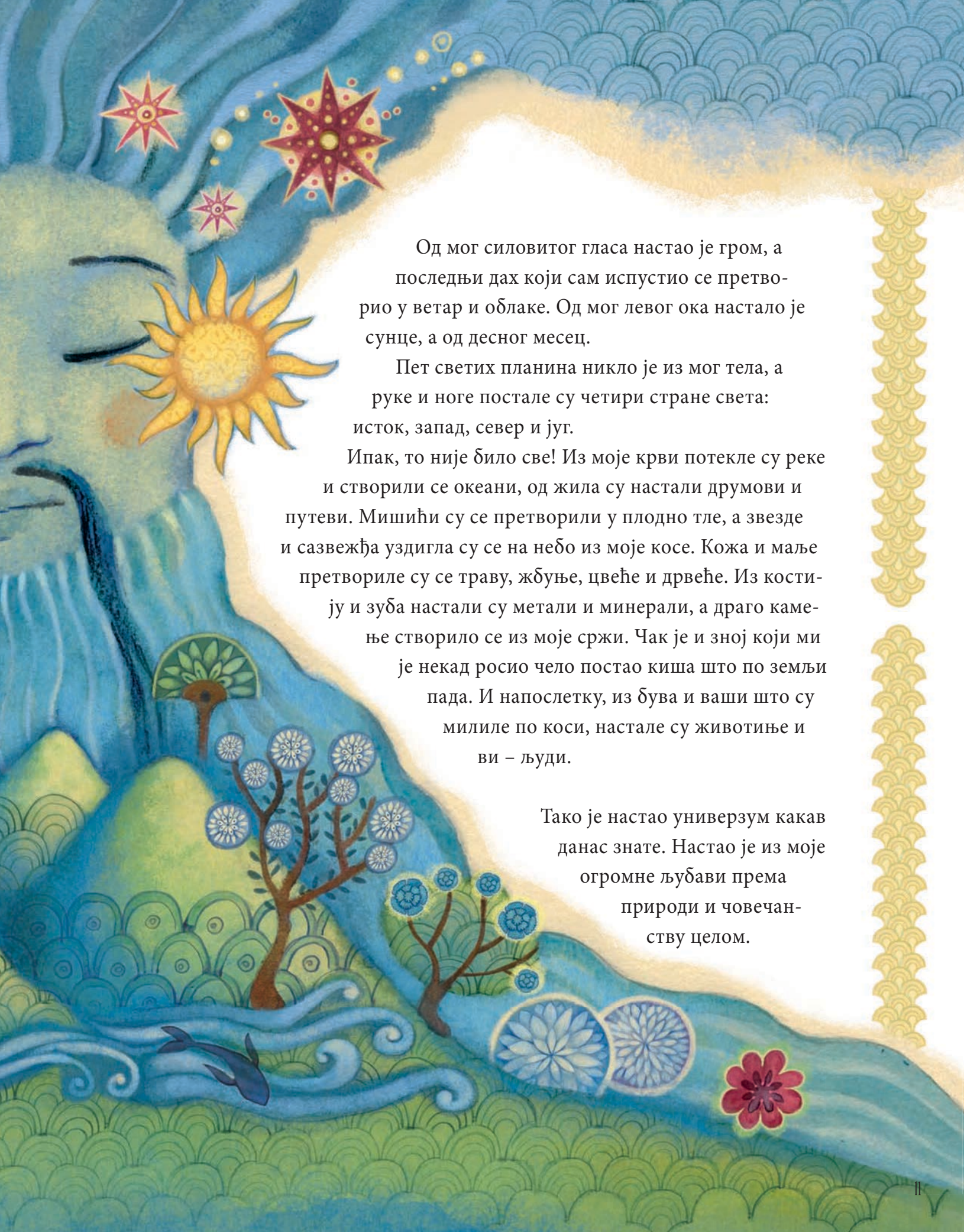
Каква бука! Са сваким замахом секире страшна
јека би се разлегла на све стране. Али како сам терао
даље, а небо и земља се раздвајали све више, све-
тлост је бивала све снажнија и блиставија.

Посао ме није замарао, зато се нисам ни зауста-
вљао све до оног дана кад више није било ни јед-
ног јединог места где се додирују небо и земља.
Кад сам видео да је посао завршен, толико сам
се обрадовао да сам од среће заплакао. Био сам, међу-
тим, тако исцрпљен да више нисам могао да стојим на
ногама.

„Морам мало да се одморим“, рекао сам себи.

„Лећи ћу овде да одремам.“

Заспао сам готово истог трену. Дах ми је
био све мирнији и спорији, док на крају
нисам престао да дишем. Већ сте
погодили, јелда? Никад се више
нисам пробудио. Али моја
смрт није била узалудна.

Од мог силовитог гласа настао је гром, а последњи дах који сам испустио се претворио у ветар и облаци. Од мог левог ока настало је сунце, а од десног месец.

Пет светих планина никло је из мог тела, а руке и ноге постале су четири стране света: исток, запад, север и југ.

Ипак, то није било све! Из моје крви потекле су реке и створили се океани, од жила су настали друмови и путеви. Мишићи су се претворили у плодно тле, а звезде и сазвежђа уздигла су се на небо из моје косе. Кожа и маље претвориле су се траву, жбуње, цвеће и дрвеће. Из костију и зуба настали су метали и минерали, а драго камење створило се из моје сржи. Чак је и зној који ми је некад росио чело постао киша што по земљи пада. И напоследку, из бува и ваши што су милиле по коси, настале су животиње и ви – људи.

Тако је настао универзум какав данас знате. Настао је из моје огромне љубави према природи и човечанству целом.

Фантастични светови

Путовање Урашима Тара

У младости сам био највештији рибар у Мизуну, селу на обали Јапана. Звао сам се Урашима Таро и био срећан јер сам волео рибарење, као и сав морски свет.

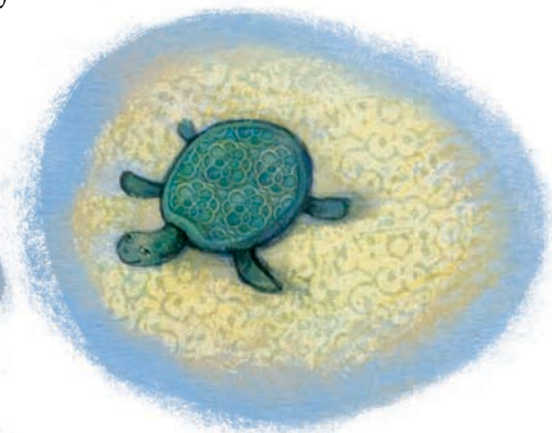
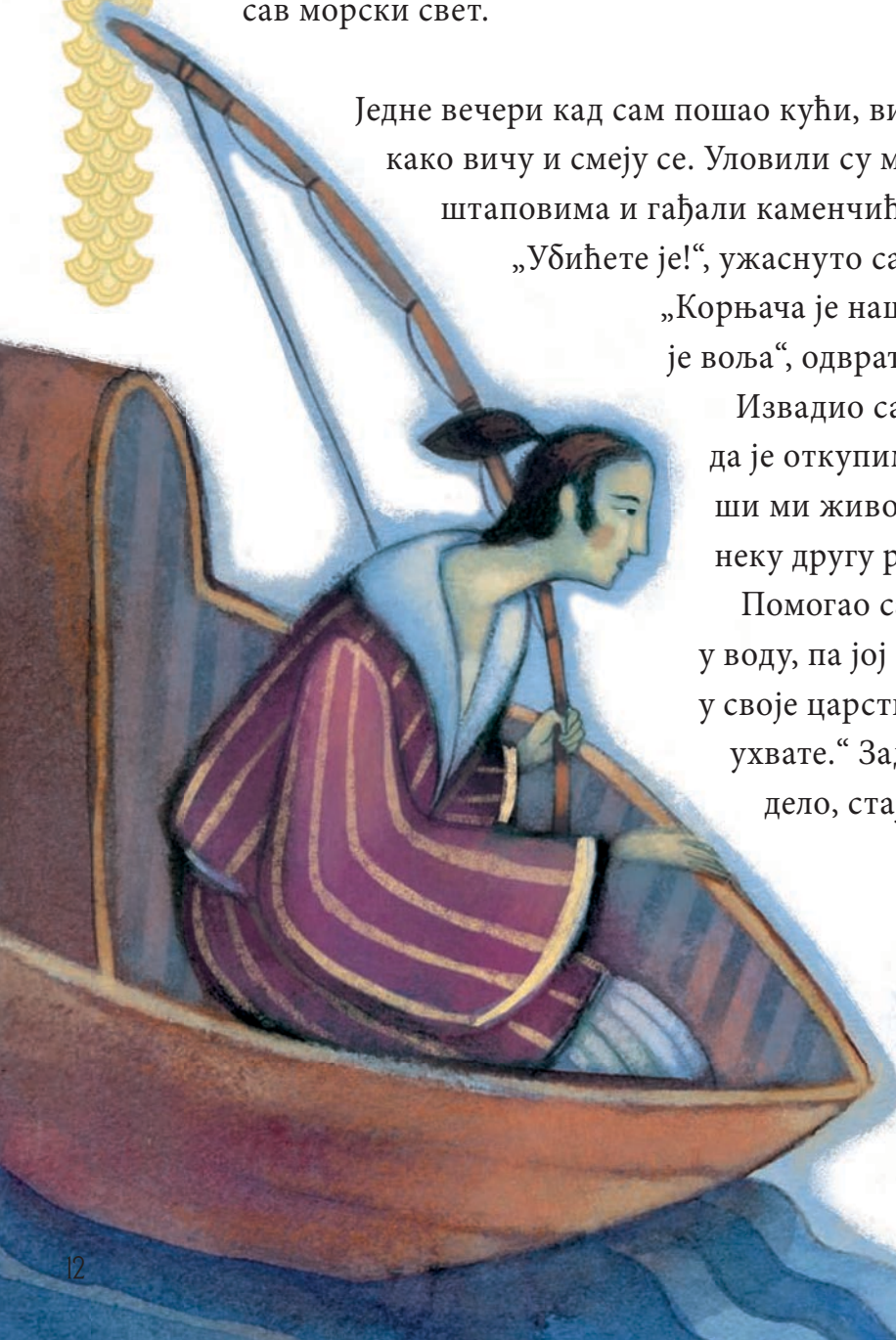
Једне вечери кад сам пошао кући, видео сам на обали групу дечака како вичу и смеју се. Уловили су морску корњачу, па су је ударили штаповима и гађали каменчићима.

„Убићете је!“, ужаснуто сам повикао.

„Корњача је наша и с њом ћемо радити шта нам је воља“, одвратио је најдрскији неваљалац.

Извадио сам стога новчиће и понудио им да је откупим. Дечаци су пристали, оставивши ми животињицу, па одјурили да нађу неку другу разоноду.

Помогао сам маленој корњачи да се врати у воду, па јој пред растанак рекао: „Врати се у своје царство и чувај се. Немој да те поново ухвате.“ Задовољан што сам учинио добро дело, стајао сам

на обали и гледао је како урања и нестаје испод водене површине.

Сутрадан, одморан и чио као и увек, испловио сам чамцем и заба-
цио мреже. После неколико мину-
та зачуо сам како ме дозива тихи
глас: „Урашима! Урашима Таро!“

Верујете ли ми?

Била је то она кор-
њача коју сам спасао!

„Велики Змај, краљ
мора, силно ти је захва-
лан што си ме ослободио“,
озбиљно је казала. „Скочи ми
на оклоп, наложено ми је да те њему
одведем.“

У чуду и затечен знао сам да тај позив не
могу да одбијем. Стога сам пошао с корњачом.
Зачудио сам се још више кад сам схватио да не
само да дишем под водом већ и да су ми огртач и
панталоне потпуно суви.

Но то није било ништа спрам дугог путовања кроз морске дубине. Блага
ружичаста светлост обасјавала је рибе свиленастих пераја и репова, бли-
ставе медузе, циновске ракове и друга створења која нисам видео никад
пре. А онда се на седефној стени указало величанствено здање од кора-
ла и шкољки, Палата
Великог Змаја!

Корњача ме је оставила у ливреји са сабљаркама, које су спремно чекале да ми приреде краљевски дочек, а убрзо потом пришла ми је најлепша девојка коју сам икад видео. Носила је црвено-зелену хаљину која се мрешкала попут таласа, проткану златом. Њена дуга црна коса таласала се као расцветале алге на морским струјама.

Девојчин глас је био као музика у води. „Добро дошао, Урашима“, прошапутала је. „Ја сам принцеза Отохиме. Хвала ти што си ме спасао: да, ја сам била она корњача! Драго ми је што си овде. Можеш остати колико желиш, а ја ћу ти испунити сваку жељу.“

Утом је јато риба приредило величанствену гозбу. Док је оркестар морских звезда свирао на тананим инструментима и забављао нас плесом и музиком, Отохиме и ја смо се гостили извршним јелима. Уз принцезу сам био тако спокојан. Иако сам био само рибар, она ми се смешила, била према мени љубазна и удовољавала ми у свему.

Након прославе која је трајала сатима, Отохиме ме је повела да обиђем њену палату. Мраморни и корални стубови су били посвуда, тло је прекривао дебели тепих морског биља и мозаик од шареног песка. А какви су тек били вртови! Сасвим чаробни!

На истоку се пружао пролећни врт пун трешања у цвету, славуја што с грања цвркућу и лептира што с цвета на цвет лете. На југу простирао се летњи врт са зеленом шумом и великом ливадом што се орила од песме зрикаваца и цврчака. На западу, у јесењем врту, крупно јаворово лишће руменело се попут неба пред залазак сунца, а прекрасне хризантеме су расле дуж стаза. На северу, у зимском врту, бамбусе је прекривао снег, а смрзнуто језеро блистало је попут дијаманта.

Провео сам три најлепша дана и ноћи свог живота у том царству чуда, у друштву лепе Отохиме. Четвртог дана ујутру, међутим, прострелила ме је помисао на остареле родитеље. Сигурно су били забринути. Морао сам да се вратим кући.

Кад сам то казао принцези,
бригнула је у плач.

„Не остављај ме, Урашима!“,
повикала је. „Зар овде ниси срећан?
Зар не желиш да се ожениш мноме и заувек
останеш овде?“

Срце ми је препукло што је видим такву,
али сам јој објаснио да не могу да напустим
своју породицу, којој сам био преко потре-
бан. Отохиме ме је разумела, па је пуцнула прстима окренувши се слугама.
Иступила је једна слушкиња, носећи ковчежић опточен блиставим драгу-
љима и увезан црвеним свиленим гајтаном.

Принцеза ми га је пружица уз захтев: „Чувај ово као успомену на мене.
Ипак, никад га не смеш отворити, у њему је нешто драгоцено. Обећај ми!“
Обећао сам јој да нећу и додао да је никад нећу заборавити. Потом сам се
попео на оклоп друге корњаче и кроз неколико минута нашао се на обали, у
свом селу.

У чуду сам се освртао око себе: све ми је изгледало другачије од онога
што сам памтио... Потрчао сам ка свом дому и на прагу стао да дозивам
родитеље: „Оче! Мајко! Вратио сам се!“ Али нико ми није одговарао. Нисам
препознао ни околне куће! Преплавио ме је страх, па сам зауставио једног
старца који се ту задесио.

„Ја сам Урашима Таро. Знате ли можда јесу ли се моји родитељи одселили?“

„Урашима Таро? Последњи пут сам то име чуо кад га је споменула моја бака. Испричала ми је да је њена прабаба чула за младог рибара који се тако звао. Једног је дана тај испловио на отворено море и више се није вратио. Било је то... пре најмање триста година!“

Вратио сам се на обалу очајан носећи у рукама онај ковчежићем опточеним драгуљима. Казао сам себи: „Не би требало да га отварам. Али шта ако у њему има нешто што ми може помоћи да се вратим код Отохиме? Овде нема више ничег за мене.“ Стога сам развезао свилени гајтан и отворио ковчежић. Из њега је излетео облачић белог дима, запахнуо ме и распршио се истог трена. На дну ковчежића налазило се огледалце. Видео сам свој одраз: на мом лицу нашле су се боре и дуга седа брада, а руке су ми биле као у оронулог старца!

Схватио сам да је ковчежић чувао моју младост, а сад је више није било. Помирио сам се са својом судбином и сео у песак. Старио сам из часа у час и зурео у бескрајне таласе огромног океана. Мисли су се ројиле – каква сам будала био! Помирио сам се с тим да сам остао без две најдрагоценије ствари: младости и своје вољене Отохиме.

